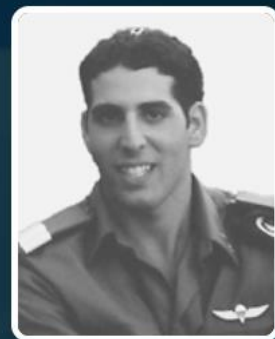

סגן משנה יואב דורון

בן אסתר ואהרן

חטיבת הקומנדו

נפל ביום ט' באדר ב' תשס"ג (13.03.2003)

בן 23 בנופלו

מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי הר הרצל

בנם הרביעי של אסתר ואהרן. נולד ביום י"ח בטבת תש"מ (7.1.1980) בירושלים. אח ליצחק, אמיר, זֶהר ונֶעֱם אחיו הצעיר. כשיואב נולד קיבלוהו שלושת אחיו הגדולים בהתרגשות ובחיבה. "תינוק חדש נולד במשפחה", סיפרו הוריו, "עיניו שחורות ומשוקדות, נבונות ובוחנות. לראשו פלומת תלתלים שחורה.

אדמה בה, כל הר וגבעה וכל עמק ומישור. יואב נהג לומר: "אני מכיר את כל השבילים בארץ בכל מקום שאמצא אדע לחזור משם". יואב התפעל מיופייה של מולדתו, נשם את ריחה, גמע אל קרבו את נופיה והנציח אותם במצלמתו.

הוא אהב לפרוט על הגיטרה משירי ארץ ישראל. ניגן בכל מוצאי שבת והיה מנעים למשפחתו את צאת השבת בניגוניו.

יואב סיים את חוק לימודיו במלוא ההצלחה בבית הספר התיכון התורני על שם הימלפרב בירושלים, וטרם גיוסו לצה"ל פנה ללמוד כשנתיים בישיבה הגבוהה "שבי חברון" שבחברון, כדי להתחזק בלימוד הגמרא, בתורה וביראה. על כל שיעור ולימוד שקד, חקר ודרש. "בכל יום היה קם בשש ויוצא להקיף את קריית ארבע", סיפר אחיו אמיר "כדי להכין עצמו לאתגרים בצבא".

יואב התגייס ב-13 במרס 2000 לחטיבת "גולני". "כבר בטירונות אמרו שיואב הוא החייל הכי טוב. תמיד היה אפשר לסמוך עליו – הוא היה שקט וצנוע", אמר מפקדו של יואב, סגן יצחק בן-בשט.

יואב התקבל ליחידה המובחרת, ביחידתו שירתו עולה חדש מאתיופיה ועולה חדש מרוסיה, ובשלב מסוים בטירונות רצה מפקד המחלקה להדיח אותם. יואב זעם, נפגש עם המ"מ (מפקד מחלקה) כדי להסביר לו שאין זו חוכמה לאמן בחורים עם מוטיבציה, אלא לאמן ולחנך חיילים

יו-אב קראנו לו, שם ה' נקרא עליו. ה' אב רחום וחנון. כשמו של יואב גיבור ישראל. עטפנוהו מכל עבריו באין סוף חיבה ואהבה... כמו שתיל רך בגן טיפלנו ומילאנו כל מחסוריו, בליבנו תפילה אחת: שיגדל הילד ויפרח אל עולם של שלום, של אחווה, אל עולם של תקווה ואמונה... מלא שלווה, שמחה ואהבה".

יואב התגורר עם משפחתו בשכונת הר-נוף שבירושלים. הוא גדל והתחנך ברוח התורה והעבודה. אימו אסתר מספרת כי "כבר בילדותו התגלה יואב כילד עדין ואציל רוח, נחוש והחלטי ובלתי מתפשר באמונתו. כמו כן היה תלמיד מוכשר מאוד, דַבֵּק במשימות המוטלות עליו במסירות ובאהבה".

את לימודיו היסודיים סיים בבית הספר הממלכתי דתי "הר-נוף" שבירושלים. הילד הרך הפך לנער נערץ על כל מכריו, נער חרוץ שדרש מעצמו לעשות את המיטב, ושקד על לימוד התורה. יואב כיבד את הזולת באשר הוא, עזר לכל דך ונדכא. "לב טהור נטע בו אלוקים, ורוח נכון נסך בקרבו. כל אשר עשה הצליח", מספרים הוריו.

שלוש היו אהבותיו: לימוד התורה, אהבת הארץ ונגינה על הגיטרה. יואב דבק במצוות התורה, וגם בימים הקשים של שירותו הצבאי דַבֵּק בקלה כבחמורה. הוא אהב את ארץ ישראל, טייל בה באופנועו מגיל שבע-עשרה והכיר כל שעל

עם קשיים, בלי מוטיבציה, ולהפוך אותם לחיילים טובים. יואב התנדב לחנוך את החיילים הללו. אחד מהם סיים את הטירונות בהצלחה, יצא לקורס קצינים והפך למפקד צוות ב"אגוז".

יואב שירת בעזה ובלבנון ונפצע פעמיים. מפציעתו הראשונה החלים בקלות יחסית, אך פציעתו השנייה הייתה קשה יותר, ואף-על-פי-כן התעקש להמשיך לשרת. הוא אף נשלח לקורס קציני חי"ר (חיל רגלים), שאותו סיים בהצלחה רבה. "יואב הלך עד הסוף עם מה שהאמין בו ולא ויתר לעצמו", אמר חברו, סגן-משנה יכין זיק, "גם כשנפצע ברגלו בקורס קצינים, הוא חזר לפעילות מוקדם מהצפוי ושרד את המסלול בקורס עם ברכיים פצועות".

יואב היה אדם ערכי ורצה לתרום כמה שיותר, לשמור על העם ועל המולדת שאותם כה אהב. מחשבותיו וכוונותיו היו נתונות לעשיית טוב, לא לעצמו, אלא לעם ישראל. כשסיים את קורס הקצינים התייעץ עם הרבנים מה חשוב יותר ואיפה כדאי להיות קצין – ביחידה או בגדודים. הוא חשב שבגדודים יוכל לתרום יותר, להשפיע יותר, שם יעבוד קשה יותר, עם "כל עם ישראל"; אך מפקדיו ביחידת "אגוז" לא ויתרו עליו, הוא חזר ליחידתו והפעם כקצין שפיקד על טירונים שהתנדבו לשרת ביחידת "אגוז".

אמיר אחיו סיפר עליו: "הוא היה צנוע, אציל נפש, ולא דיבר עם אנשים על התפקידים שעשה בצבא".

יואב היה לוחם אמיץ ללא חת, קצין מקצועי ברמה גבוהה, שהשרה ביטחון על חייליו. הוא השתתף בעשרות פעולות בלבנון, ברפיח, בעזה, בג'נין, בשכם, בחברון, ברמאללה ובבית לחם. כאשר

נכנס לבתיהם של מבוקשים עם המקלע על כתפו, אסף את הילדים שהיו בבית, הושיב אותם בפינת החדר, דיבר איתם כדי להרגיעם וחילק להם סוכריות, שהיה ממלא בכיסיו טרם יציאה לפעולה. הוא הצטיין ושימש דוגמה ומופת לחבריו ביחידה ולפקודיו, והיה מקור גאווה להוריו לאָחיו שכולם שרתו ביחידות קרביות. כלפי חוץ הפגין קשיחות ועוצמה אך תוכו היה מלא רוך וחמלה. חיוכו הקרין ביטחון לכולם.

כקצין ביחידה דאג תמיד לחייליו, ערך ביקורי בית כדי לברר מה מצבם של אלה שנראה היה לו כי סבלו מבעיות כלכליות, ושיש לטפל בהם. את הגופיות התרמיות היקרות שקנו לו הוריו חילק לאלה מחייליו שידם אינה משגת לקנותן.

גם בימים קשים בשירות הצבאי ספרי החומש, המשנה וההלכה לא משו מכיסו. בכל דקה פנויה, גם בעת אימונים ובזמן פעילות בשטח, הוא היה פותח ספר ולומד תורה.

כאשר יצא יואב לחופשה קצרה, לפני שירות הקבע, הוא בחר לנצל אותה לעבודת שמירה על הארץ שכה אהב. הוא קָבַר לידידו יהודה בן-יוסף, שהשתחרר כמה ימים קודם לכן ועבד כמאבטח מטעם המועצה האזורית "הר חברון". השניים שירתו יחדיו ביחידת "אגוז", ובמהלך השירות התיידדו, ואף עברו ביחד סכנות רבות בלבנון ובשטחים. עתה היה תפקידם לאבטח מתקן של המועצה האזורית "הר חברון" ב"גבעת האנטנה", השוכנת כקילומטר וחצי מהיישוב מעלה קָבַר.

באותו יום מר ונמהר, ה-13 במרס 2003, פעל באזור כוח של צה"ל, משום שעל פי

מידע מודיעיני היו אמורים להימצא שם באותו זמן מחבלים שיצאו לפיגוע באזור הר חברון.

בקרואן על הגבעה שהו באותה עת יואב דורון ויהודה בן-יוסף עם ארבעה פועלים פלשתינים. בחוץ שרר קור עז, ויואב מזג להם קפה כדי להתחמם. הפועלים עסקו בבניית גדר בטון סביב הקרואן של שני המאבטחים, כהגנה מפני ירי מחבלים. יהודה נפרד מהם לשלום ויצא עם רכב הביטחון לאסוף את המאבטח השלישי מקריית ארבע. הוא לא הספיק להתרחק וכוח צה"ל זיהה אותו בשוגג כמחבל חמוש. החיילים הורו לו לעצור. הרכב עצר ומשביקש בן-יוסף לרדת מהרכב תרגמו החיילים את תנועתו כאיום ופתחו לעברו באש תופת. יהודה בן-יוסף נהרג במקום. יואב שמע את צרורות הירי, דיווח במכשיר הקשר למוקד קריית ארבע על מה שנראה כמו מחבלים מחופשים לחיילים, לקח את נשקו, הורה לפועלים להישאר בקרואן ורץ החוצה לכיוון דרום. טייסי מסוק ה"קוברה" הצה"לי שחיפה על פעילות החיילים חשבו בשוגג שמדובר במנוסת מחבל מבוקש. הם ביקשו אישור ירי, וכשזה ניתן ירו לעבר דורון והרגוהו.

סגן-משנה יואב דורון נפל בעת שירותו, ביום ט' באדר ב' תשס"ג (13.3.2003), בהר חברון. בן עשרים ושלוש היה בנפלו. הוא נטמן בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים וארבעה אחים. יואב היה אמור להתחיל בתפקידו החדש כמפקד מחלקה בצבא קבע, עם חזרתו מהחופשה שהסתיימה באסון. היה זה אירוע הירי של כוחותינו-על-כוחותינו החמור ביותר בארבע שנות האינתיפאדה. בעקבותיו נפתחה בצה"ל חקירה ארוכה, ונמצא כי נוהל הקרב של המבצע לקה באופן משמעותי. בעקבות החקירה הוחלט על סדרת צעדים משמעותיים נגד

קצינים שהיו מעורבים במחדל. אסתר, אימו של יואב, כתבה: "מעטים היו ימי חייו אך מלאי תוכן, עוצמה ומעש, ותמיד תהיתי, כמה מעלות טובות יכול אדם כה צעיר להכיל באישיותו: דבק בתורה ובמצוות, אוהב הארץ והאדם, עז רוח וגבורה, אוהב שלום ורודף שלום, עניו ואציל נפש. בעשרים ושלוש שנות חייו קנה את עולמו, הצליח להשפיע על כל הסובבים אותו. האור הגדול שהותיר אחריו הוא נר לרגלינו, נתיב לאורחותינו לעד".

הרב משה בלייכר משיבת "שבי חברון" ספד לו: "אנו זוכרים כיצד יואב הגיע לישיבה, בחור צעיר ועדין, והינה הוא מתחיל ללמוד. ההתחלה אינה קלה, אבל יואב איננו מוותר, הוא יודע שחשוב ללמוד תורה על מנת לבנות את עצמו, ולמען בניינו של עם ישראל. והינה הוא יושב ועמל בתורה, יושב ולומד יום ולילה בהתמדה, בלי הפסקה, בצורה קבועה... כל הזמן עם החיוך הביישני שלו, העדין שלו. מצד אחד קצין – רציני, חזק, אמיץ וגיבור, ומצד שני – ביישן, עדין ואציל נפש... מאז שהתגייס תמיד היה בא לישיבה, לא שכח אותה לרגע, בכל מקום, בכל זמן... מי שהכיר את יואב יודע שהייתה פה נשמה, נשמה טהורה".

הוריו של יואב הכניסו ספר תורה לבית כנסת במצפה אשתמוע בדרום הר חברון – לעילוי נשמתו של יואב. כתיבת הספר נחתמה בנוכחות הראשון-לציון הרב בקשי דורון. מבית המשפחה בירושלים יצאה תהלוכה לבית הכנסת הדתי-לאומי בשכונת הר נוף. שם נישאו דברים וברכות רבנים, אישי ציבור ואנשי צבא, בהם גם אלוף פיקוד המרכז משה קפלינסקי. מבית הכנסת יצאו אוטובוסים ממוגני-ירי להסעת המתכנסים למצפה אשתמוע. בבית הכנסת שבישוב מעלה חבר הוקם ארון קודש ופרוכת מהודרת לזכרו.

יואב דוררן

תאונות וסיפורים

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה היאזי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה היאזי שאא המאאק.

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה היאזי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה היאזי שאא המאאק.

אברק אלו חיוק שכמוהו כאור
 אברק אלו עינייט לזואות
 ופואות
 לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
 ואלה אהפטיש בו את כל
 המפאות.

אברק אלו חיוק שכמוהו כאור
 אברק אלו עינייט לזואות
 ופואות
 לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
 ואלה אהפטיש בו את כל
 המפאות.

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה הנ ערי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה הנ ערי שאא המאאק.

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה הנ ערי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה הנ ערי שאא המאאק.

אברק אלו פלטייט ארקוז עז אין
 ונפש לזכור בה את כל
 הלחנים
 ויז האוספת ציזפים עלי חוץ
 ואובן קסובה לזואים וקטניט.

אברק אלו פלטייט ארקוז עז אין
 ונפש לזכור בה את כל
 הלחנים
 ויז האוספת ציזפים עלי חוץ
 ואובן קסובה לזואים וקטניט.

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה העלמי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי

מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה העלמי שאא המאאק.
 מה אברק אלו, כמה יהורקי
 זרה העלמי שאא המאאק.

”

זרה העלמי שאא המאאק.

ילדות

יואב דורון נולד ביום י"ח בטבת
תש"מ (7.1.1980) בירושלים. הוא בנם
הרביעי של אסתר ואהרן ואח ליצחק, אמיר,
זֶהר ונעם אחיו הצעיר.

"הוא היה ילד שונה" מספרת עליו אמא אסתר
"הבן הכי פתוח אצלי. אני זוכרת שהוא היה בא
מהגן ומספר על פרשת השבוע- "רש"י אומר ככה
ורד"ק אומר ככה". לא יודעת אם הוא התבלבל
בין הפרשנים או לא, אבל בכל מקרה הוא ידע
לספר, ולשתף. וזה המשיך ככה גם כשגדל"

בבית הספר היסודי לא תמיד הבינו אותו. "לא כל המקצועות עניינו אותו, למשל מתמטיקה. למורים תמיד היה מה להגיד." אומרת אסתר, "במובן מסוים חלקם פספסו את הנשמה הגדולה שהייתה לו"

"פעם אחת נסענו המשפחה לטיול, למעיינות של תל דן. באותו זמן יואב היה בערך בן 4 ולמד בגן את תחילת ספר בראשית. הסתכלנו על הנוף והוא אמר לי: "אמא, זה כמו גן עדן פה" הוא בדיוק למד על גן עדן, והיה מלפנינו נהר ועצים מסביב."

"כשעוד גרנו בקריית משה היינו הולכים עם יואב בשבת בצהריים לגן המשחקים שליד הבית שלנו." ממשיכה אמא אסתר לספר, "פעם אחת בשבת בצהריים, הלכנו לגן המשחקים ויואב עלה למעלה לאחד המתקנים כדי לגלוש למטה. מישהו דחף אותו למתקן של החול למטה והוא נפל ושבר את היד שלו בצורה מאד קשה ולא נעימה למראה."

"כשראיתי את יואב הזדעזעתי ונלחצתי. היתה לי שם חברה שהייתה גננת, והיא אמרה לי שהיא תיקח את האוטו ונלך מיד לבית חולים.

עם כל הנסיעה והלחץ, יואב התחיל להרגיע אותי, אותי! הוא אמר: "אמא, זה בסדר, זה כלום. הכל בסדר, אל תדאגי". הוא לא בכה ולא צייץ, ואני הייתי בטירוף. הוא סובל מכאבים, ותוך כדי מרגיע אותי. כמה כוח היה לו כבר אז!"

המורה שלו בכיתה א' כתבה עליו:

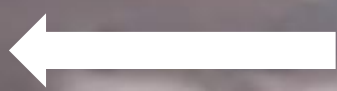
"איזו נשמה גדולה בגוף

כזה קטן"

ילד

נער

”

ואני ראיתי ברוש

שניצה בתוך שדה
מול פני השמש
בחמסין. בקרה
אל מול פני
הסערה.

אל ציבו נטה הברוש
לא נסבר את צמרתו
הרכין עז עשה.
והנה מול היס
קם הברוש ירוק
ורם.

הנה ברוש. לבדו
מול אש ומים.
הנה ברוש. לבדו
עז השמיים.
ברוש. לבדו איתן.
לו רק ניתן ואלמז
את צרכו של עז
אחז.

ואני כמו תינוק
שסבר ולא יכול
מול פני השמש.
בחמסין. בקרה
אל מול פני
הסערה.

הנה ברוש. לבדו
מול אש ומים.
הנה ברוש. לבדו
עז השמיים.
ברוש. לבדו איתן.
לו רק ניתן ואלמז
את צרכו של עז
אחז ”

יואב למד בתיכון הימלפרב, וגם שם התבלט בתכונותיו הטובות. אחד החברים מספר שהוא לא תמיד הבין את יואב. "פעם אחת ראיתי אותו משחק, ופעם אחרת רץ להתפלל. פעם אחת באמצע ששיחקנו כדורגל, הוא הפסיק את המשחק ואמר: עכשיו צריך ללכת לתפילה."

החיבור של יואב לתורה היה אדוק: בתיק שלו היו תמיד שלושה ספרים: ספרון של פרשת שבוע, משניות והלכות יומיות..

יואב הלך כל שבת לתנועת הנוער עזרא, שם צבר
חוויות משמעותיות.
הוא גם אהב מאד לטייל ולנגן בגיטרה.

כשהיה בן 17 ביקר בקלעת נמרוד. "הוא כל כך התפעל מהמקום" מספרת אסתר, "הוא אמר שזה מקום אסטרטגי למדינת ישראל, משם אפשר לשמור על הביטחון של כל הצפון. כשיואב נפל, הצבא הכין בולדר לזכרו והציב אותו בהר שיועד לנופלי אגוז, קלעת נמרוד. זאת הייתה סגירת מעגל מרגשת."

הרב דעואל בסוק, מחנכו של יואב בשנותיו
בהימלפרב משתף:
"אני זוכר היטב את יואב דורון למרות כל השנים
שעברו מאז. בחור רציני מאד מבחינה אישיותית,
דתית ולימודית.
היה לו עולם תוכן פנימי עמוק בתוכו שלא היה קשור
באופן ישיר למורים/הנהלת הימלפרב."

"הוא לא התריס נגד הימערכתי ולא היה מה"מופרעים" של הכיתה, אבל נתן להבין שהוא לא מחויב לשום דבר שלא מתאים לו. האופנוע הוא רק דוגמא.

נהניתי מאד לשוחח איתו גם על עניינים רציניים וגם על סתם דברים. תמיד דיבר דברי טעם ודבריו היו נשמעים בהערכה בכיתה. ידעתי תמיד שיגיע רחוק. לא ידעתי שיגיע כל כך רחוק. יהי זכרו ברוך."

לפני שהתגייס לצבא, למד יואב שנתיים בישיבה "שבי חברון".

הרב משה בלייכר, מורו ורבו (ומושא הערצתו על פי אמו) ספד לו:

שמסביב, לעם ישראל.
כשיואב נהיה קצין, הוא שאל אותי ואת הרבנים - מה הכי חשוב לעשות, איפה כדאי להיות קצין - ביחידה או בגדודים? הוא חשב מה יותר טוב, איפה הוא יכול לתרום יותר, איפה הוא יכול להשפיע יותר, איפה הוא יעבוד יותר קשה.

הוא רצה להיות בגדודים, כי שמה יותר קשה ושם הוא נמצא עם כל עם ישראל. יואב, כל מקום שהוא הולך החיוך שלו מקרין לכולם.

יואב היה שר הצבא של דוד המלך, וכשחזקה המלחמה נגד בני עמון, אומר יואב: 'חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלהינו וד' יעשה הטוב בעיניו'. אומר הרב קוק -

אנו עומדים ומלווים עכשיו את יואב, יואב היקר והאהוב, אציל הנפש, הטהור והגיבור. אנו זוכרים כיצד יואב הגיע לישיבה, בחור צעיר ועדין, והנה הוא מתחיל ללמוד, ההתחלה אינה קלה, אבל יואב איננו מוותר, הוא יודע שחשוב ללמוד תורה על מנת לבנות את עצמו ולמען בניינו של עם ישראל. והנה הוא יושב ועמל בתורה, יושב ולומד יום ולילה בהתמדה, בלי הפסקה, בצורה קבועה.

ויואב מתוך גבורה מחליט להתגייס לצבא הגנה לישראל, ולאיפה הוא הולך? ליחידה מובחרת - לאגוז, לעבוד קשה. כל הזמן הראש שלו איך לעשות את הכי טוב, לא לעצמו, אלא לחיילים.

שאנו מתגעגעים לאותם צדיקים עליונים, חייליו של דוד המלך, שהיו יוצאים למלחמה, קשים כמו עץ, גיבורים, אבל יחד עם זאת היו עדינים, אציליים, ענווים, אוהבי הבריות, אוהבים את הטוב וביישנים. כמו שיואב היה כל הזמן עם החיוך הביישני שלו, העדין שלו. מצד אחד קצין - רציני, חזק, אמיץ, וגיבור, ומצד שני - ביישן, עדין ואציל נפש. יואב שלנו מאז שהתגייס תמיד היה בא לישיבה, לא שכח אותה לרגע, בכל מקום, בכל זמן. יואב שהגיע להר חברון לשמור על ארץ-ישראל, יואב שלנו עלה בסערה השמימה.

אני רוצה לומר פה משהו, ואני בטוח שאני מדבר עכשיו מפיו של יואב כפי שהכרתי אותו, כפי שהכרנו אותו: יואב שלנו לא נפגע על ידי חיילי צה"ל שלנו, חיילי צה"ל והוא היו באותו צד. יואב הוא קצין בצה"ל, ואנחנו - תושבי חברון, הישיבה, תושבי הר חברון, חיילי צה"ל כולם – המח"ט, מפקד האוגדה, האלוף, הרמטכ"ל, וכל עם ישראל, כולנו פה בהלוויה הזאת עם יואב - גוף אחד. יואב נפגע בגלל אותם ערבים ארורים, אותם מחבלים ארורים שרוצים לפגוע בכל עם ישראל כולו, בכולנו יחד. וכך גם נפסק להלכה, שיואב לא היה רק קדוש בחייו אלא יואב הוא קדוש גם בעלייתו עכשיו בסערה השמימה, כי מי שגרם לנפילה של יואב אלו אותם מחבלים ארורים, אותם רשעים.

שרוצים לגדוע אותנו, שרוצים לגדוע את עם ישראל,
שרוצים לפגוע, ושפגעו באנשים צדיקים כמו יואב.
ואני אומר את הדברים מפיו של יואב בתור קצין בצבא
הגנה לישראל, ואני בטוח שהמשפחה כולה עומדת מאחורי
דבריו, מתוך הערכה לדבריו, כי המשפחה כולה גידלה את
יואב, היא גידלה את הבחור הזה - האבא, האמא, כל
האחים, כולם יחד, הם גידלו את הפרח היקר הזה, ואנחנו
כולנו יחד אומרים את מה ששמעתי מפי האח כשבאתי
היום בצהריים להודיע להם: 'שמע ישראל ד' אלוקינו ד'
אחד', אנחנו כולנו עם אחד, אנחנו כולנו צבא אחד, ואנחנו
מחזקים את ידי צבא הגנה לישראל, להמשיך בכל העוז
והגבורה לפעול נגד האויבים שלנו, ולא להרפות ידיים.

אנחנו יודעים שאם יואב עלה בסערה השמימה הוא קדוש וטהור - וכפי שאמרה האמא, מי שהכיר את יואב יודע שהיתה פה נשמה, נשמה טהורה - ובזמן כזה כנראה שצריך לפעול בשורש הנשמות של עם ישראל, כדברי הרב קוק באורות. והקב"ה, 'דודי ירד לגנו ללקוט שושנים' - ללקוט שושנים יפות כמו יואב, וכמו הרב אלי הורביץ ואשתו ועוד שנפלו בחברון ובעם ישראל בכלל, לפעול את הפעולה הזאת. אותן נשמות טהורות שם בגנזי מרומים עומדות ומבררות איזו קדושה וטהרה יש בכל עם ישראל כולו, איזה עם של מסירות נפש העם הזה, שלוחם יום יום נגד אויביו. אותן נשמות, יחד עם יואב המצטרף אליהן בתור קצין בצבא הגנה לישראל,

מבררות לפני הקב"ה את הבירור, את האמירה שהעם הזה יש לו מסירות נפש, הוא עם טהור, עם קדוש, והוא לוחם נגד רשעים ארוצים טמאים שזו כל מציאותם. יואב מלמעלה מקרין עלינו לדעת את האמת הזאת, להמשיך את התורה שהוא למד, את מה שהוא למד בבית של ההורים שלו, את החינוך שהוא קיבל, את מה שהוא למד אחרי זה בישיבה, את האהבה שהוא קיבל מהמשפחה ואת האהבה שהוא עכשיו מקבל מכולנו. יואב, עם כל האמת הזאת יעמוד לפני ריבונו של עולם. וכדברי יואב שר צבא דוד

המלך, כך גם יואב שלנו אומר לנו בודאי את מה שאמר יואב, גם יואב שלנו הוא שר צבא, גיבור ואמיץ, והוא אומר לכולנו: 'חזק ונתחזק בעד עמינו ובעד ערי אלהינו', ויואב אומר לנו גם: 'ד' יעשה הטוב בעיניו', אנחנו יודעים שד' עושה את הטוב בעיניו, ומה שטוב בעיניו זה בסופו של דבר הטוב, גם אם זה כואב לנו זה הטוב לכל עם ישראל.

ומתוך כך עם ישראל ייצא מאוחד ומחוזק, אנחנו, הצבא, כולנו יחד כגוף אחד, כאיש אחד, מלוכדים יחד. ואנחנו מתפללים לקב'ה שיואב יעמוד לפניו ויהיה מליץ יושר גדול למשפחה, לאבא, לאמא ולאחים שכל כך אוהבים אותו ושכל כך כואבים, ולכל תלמידי הישיבה, לחיילי 'אגוז' וחיילי 'גולני', לחיילי צבא הגנה לישראל כולם, לחטיבת חברון ולכל תושבי האזור. שהקדוש ברוך הוא ישלח ברחמיו כוח לעם ישראל ולמשפחה - להתחזק, להתגבר, לנצח ולמגר את כל הרשעה כולה שכעשן תכלה.

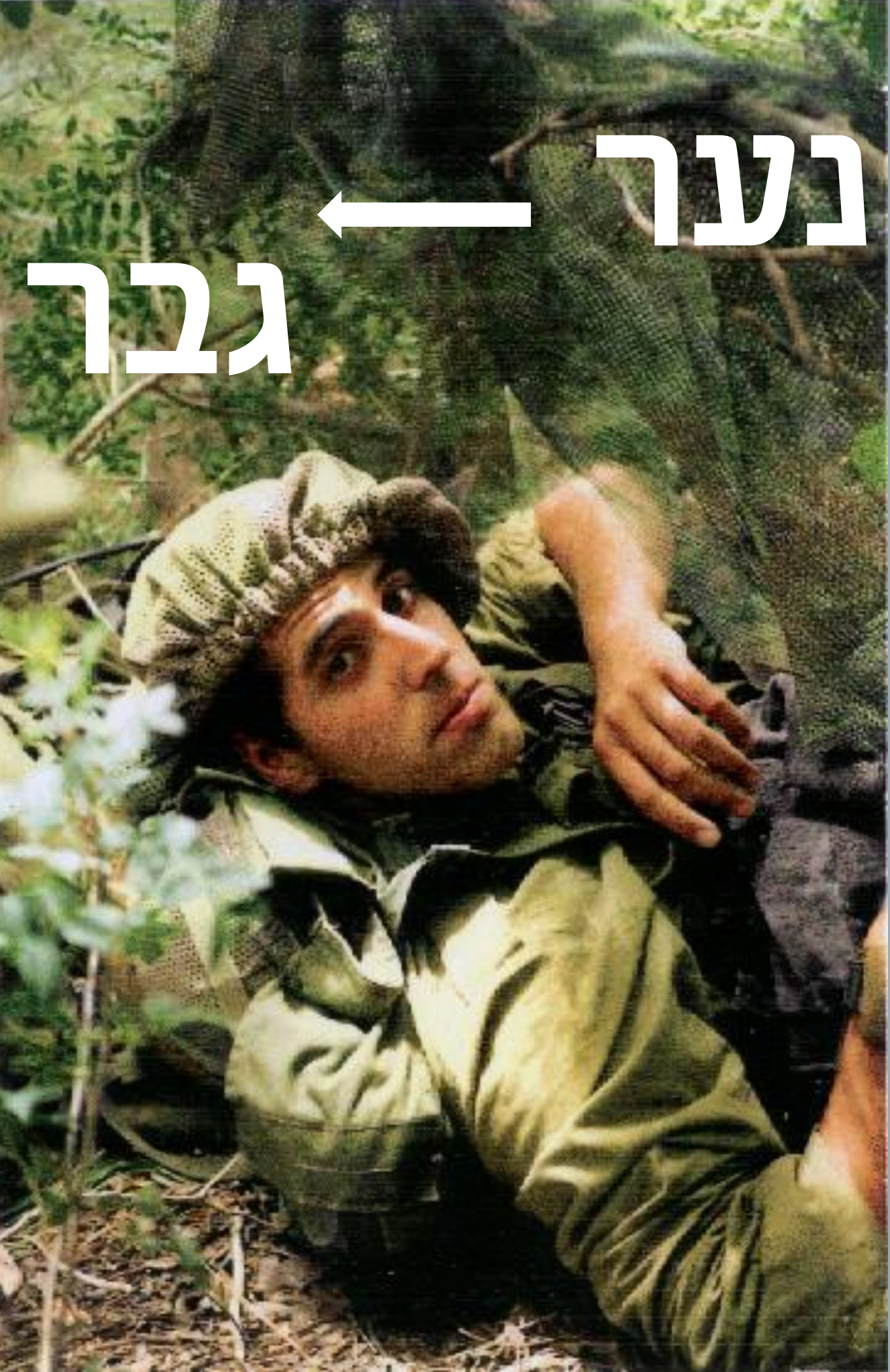
תהיה נשמתו של יואב צרורה בצרור החיים עם כל הגיבורים וכל הקדושים של עם ישראל לדורותיו, ושיתקיים בנו 'בלע המות לנצח ומחה אדני-ד' דמעה מעל כל פנים', וכל זה יהיה - 'ביום חבש ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא'.

בער

גבר

אם אתה בסביבה

רחוק ישן הצהרי היום
לצידין התיק עם טל אצום
המספרה ממול יושב אצון
מסתפר.

פסי רכבת חוצים שדה
ואשר מאל הפסים חוצה
מכואת בית מלון
בית צואר בלי חלון.

כן כק נפאית העיפה שלי
אם תעצור אולי תראה אותי
ואם אתה נמצא כבר בסביבה
צעד לבק שכאן הלמן לא הכרח!

// אריק סיני

הנפח את הפח חתק
ועוד כמה חופים קצח
הוא בונה חלון לבית המלון
מתפרנס.

לפרט שמיט אסתו של הקצב
תמיז אומרת "זה המצב"
עשבים שואים
כלבים וחתולים.

כן כק נראית העיירה שלי
אם תעצור אולי תראה אותי
ואם אתה נמצא כבר בסביבה
צע לבק שכאן הלמן לא הכרח!

יואב התגייס ב-13 במרס 2000 לחטיבת יגולניי. "כבר בטירונות אמרו שיואב הוא החייל הכי טוב. תמיד היה אפשר לסמוך עליו – הוא היה שקט וצנוע," אמר מפקדו של יואב, סגן יצחק בן-בשט.

"כשצריך להתנדב לשבת הוא היה הראשון להתנדב. כשהצוות היה קצת לא מאופס והיה צורך שמישהו יעורר ויוביל וידחוף היינו לוקחים את יואב הצידה בלילה, מדברים איתו בשקט שיעזור וישפיע. והוא בצניעות ובשקט ובענווה נענה ומושך ומוביל. הוא תמיד לקח את כולם קדימה.

"יואב דורון היה מקלען בכיר, יהנגביסט", (מקלע שנחשב יוקרתי יותר ומשמש לחיסולים במבצעים מיוחדים) וכשהיו מגיעים מקלענים צעירים הוא היה מבקש לבוא ולתת להם טיפים איך להשתמש בנגב. יואב גם לא היה מהבחורים המתלהמים - כשהיו ויכוחים בין הלוחמים הוא היה מקשיב מהצד וחושב, ואחרי כן היה בא מהצד ואומר את דעתו."

"אני ויואב התחברנו כבר בטירונות, כשקיבלנו שנינו את פק"ל הנגב," מספר טל, חבר מהיחידה. "הסתערנו על שיחים קוצניים והשתטחנו על סלעים משוננים. אני בקושי סוחב – ויואב כמו רמבו, במבט אימתני רומס את הקוצים ומשאיר רק אבק מאחוריו. בוא נודה על האמת – הוא די מזכיר את סטלון."

יואב היה גדול מכל חבריו במחלקה בגלל לימודיו בישיבה 'שבי חברון', והוא היה כמו מנהיג לחיילים האחרים, הצעירים. "הם כינו אותו אבא!" מציינת אסתר.

ועם האבהות באה גם האחראיות.
יום אחד שמע מסגן יצחק בן בשט, או "בנבה"
שבכוונתו להדיח מהיחידה שני חיילים שלא
התאימו לרמה שלהם ולהפריש אותם לגדודים: אחד
ממוצא רוסי ואחד ממוצא אתיופני. יואב, הטירון,
פנה לבנבה ואמר לו שזה לא חכמה לחנך ולהשאיר
רק בחורים כמוהם שבאים עם רצון ומוטיבציה
לשרת ביחידה. צריך דווקא לקחת את אלה שאין
להם את רצון ולשלב אותם ביחידה. מאז אותו יום
הוא לקח את שני החיילים תחת חסותו ומה שהם
לא הצליחו הוא אימן אותם להצליח.

אך לצערו של יואב האכזבה לא איחרה לבוא.
החייל ממוצא רוסי נפל לסמים, והעיפו אותו
מהיחידה. באותו יום יואב חזר הביתה בעצב וסיפר
לאמו ש"הוא בגד בי".
לעומת זאת החייל ממוצא אתיופי, אלמנו, פרח
תחת חסותו של יואב ואף הפך לקצין ביחד איתו.

אלמנו שיתף: "לעולם לא אשכח את היום שבו
התחלנו לפקד. אמרת לי- 'אלמנו, פתאום הפכנו
לאבא ל 56 ילדים! היית כולך נרגש. לימדת אותי
מהו ערך האדם. חיי האדם. נתמלאתי בגאווה שאני
משרת ביחד עם מפקד כמוך".

בזמן הצבא יואב המשיך עם התחביבים שלו. "במסלול ובעיקר בפעילויות מבצעיות היו לנו הרבה שעות לשרוף" אומר טל, "כשהחבריה היו ישנים, היינו יושבים ביחד אני ויואב, והייתי מלמד אותו גיטרה. צחקו עליו שיש לו אצבעות קבב ולכן הוא לא מצליח לפרוט, אבל מהר מאד הוא הבין את הרעיון. לפני מארבים היינו יושבים בחוץ ומנגנים שעות כדי לצבור כוחות".

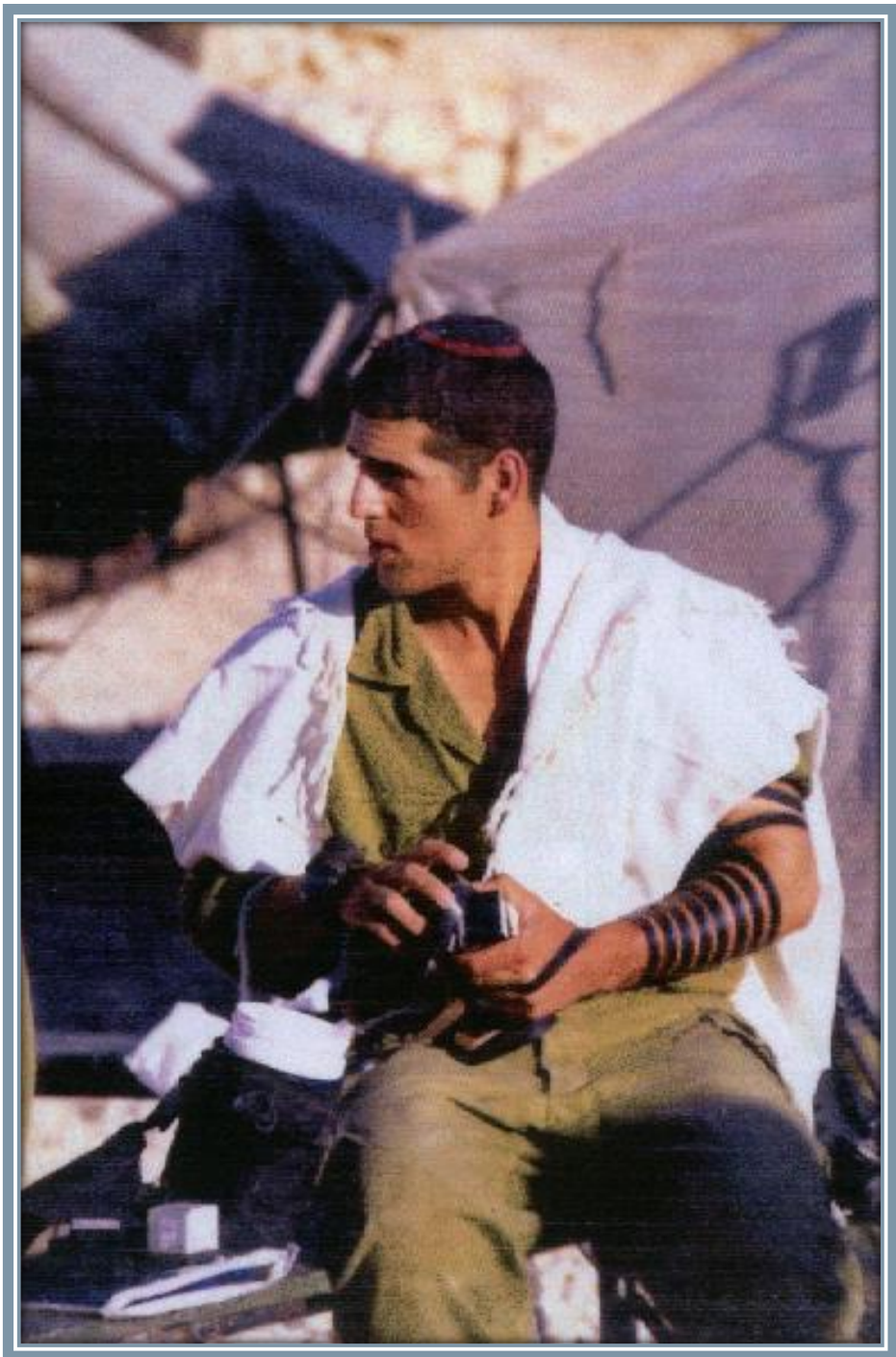
"יואב תמיד היה מטריף אותנו עם השיגעונות שלו" מוסיף אבישי, גם הוא חבר מהיחידה. "הגיטרה שתמיד דבוקה לו ליד, הטיוולים, האופנוע..."

"פעם אחת בזמן אימון יחידה המפקדים שלנו ניגשו אל יואב עם טלפון ואמרו לו: מפקד היחידה רוצה לדבר אתך" מספר אבישי, "כולנו התקבצנו ליד יואב כדי לנסות להבין במה בדיוק הוא הסתבך, אבל שמענו אותו אומר דברים מוזרים כמו: ניסית עם הבורג? תפרק את המצבר ואז תנסה שוב! מה מתברר? כמה חודשים לפני הוא מכר לאיזה מישהו את האופנוע הישן שלו. האיש הזה הסתבך במשהו עם האופנוע, אז הוא התחזה למפקד היחידה כדי להצליח להשחיל טלפון ליואב."

בצבא המשיך יואב להיות דתי אדוק, ששומר מצוות קלה כחמורה. "הרבה פעמים הוא היה חוזר רעב מאד מהצבא" מספרת אסתר, "שאלתי אותו למה הוא לא קונה משהו בדרך. הוא ענה לי: 'אמא את תמצאי לי משהו כשר שם בדרך?!' הוא היה מגיע ב2 בלילה הביתה, והיה יוצא לחפש מניין לתפילת ערבית".

הרב יגאל חבשוש – הרב של בית ספר אור תורה סיפר:
"לא זכיתי להכיר את יואב מקרוב עד ששירתי במילואים
באזור עזה. במשך השבת היינו יחד בישוב גני טל ויחידתו
של יואב פעלה באותה תקופה. בלילות הם היו יוצאים
למשימות, ולפנות בוקר הם היו חוזרים."

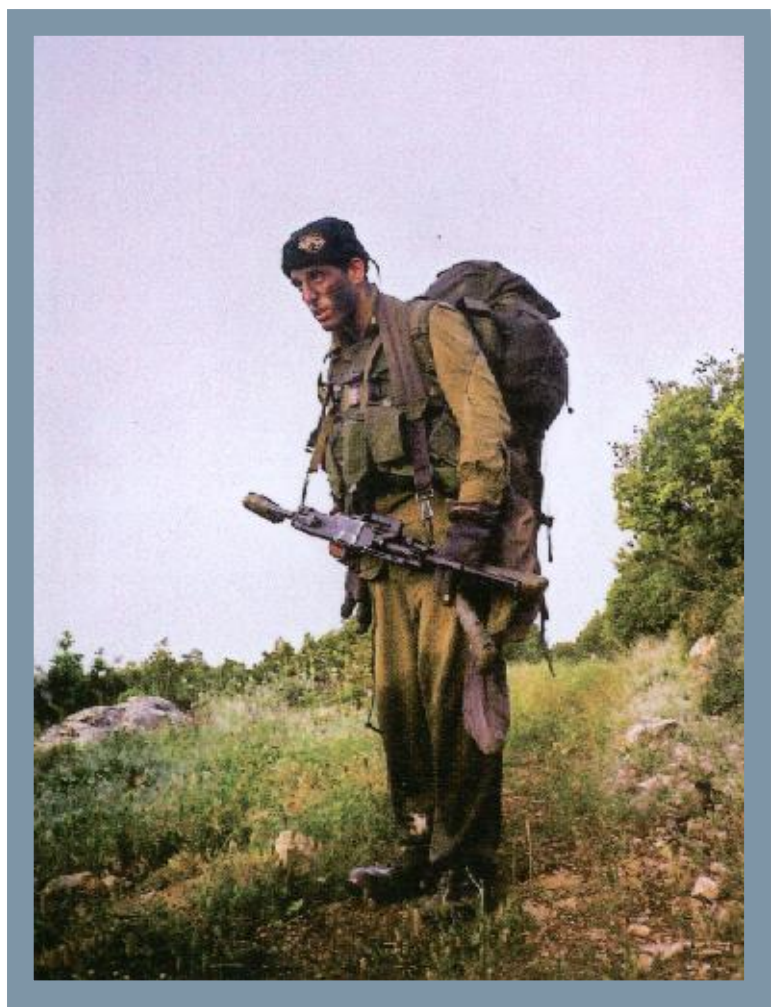
"בשבת זו הכרתי את יואב בצורה קרובה ביותר. יחידתו
חזרה מפעילות בלילה, ובכל שאר השבת הוא ישב ולמד
גמרא. זה דבר נפלא! חייל שמותש פיזית יושב ולומד
תורה. נזכרתי בדברי הגמרא במגילה על הפסוק 'וילך
יהושע בלילה ההוא'. כשהם היו נחים מהמלחמה היו
עוסקים בתורה. יואב, איזה כוחות נפש! איזו התעלות!
מהיכן עם ישראל שואב כח – רק מאנשים כאלה."

טל, חברו ליחידה, משתף: "על פניו היינו אנשים די שונים. גדלנו באזורים שונים, אני חילוני, הוא דתי... אך בכל זאת גילינו שיש לנו לא מעט דברים משותפים. יום אחד דיברנו וסיפרתי לו שאף פעם לא הייתי בבית כנסת בערב שבת. האו הפציר בי לבוא איתו, ובסוף השתכנעתי והלכתי איתו, בפעם הראשונה. אמנם אני עדיין חילוני, אבל החוויה הזאת לא תשכח ממני. מאז הלכנו עוד פעמים רבות לבית הכנסת ביחד."

יואב היה בן אדם שהתבלט במוסריות ובדרך-הארץ שלו. באחד המארבים של היחידה הם היו צריכים לתפוס ילדים שמיידיים אבנים לכביש על מכוניות ישראליות. במהלך המארב הם ראו קבוצת ילדים וחשבו שיש להם אבנים בידיים. המפקד של יואב אמר לו לירות בהם אבל יואב לא הסכים, כי הוא לא רואה אבנים או איזשהו חפץ בידיים, ובזכות זה הילדים ניצלו.

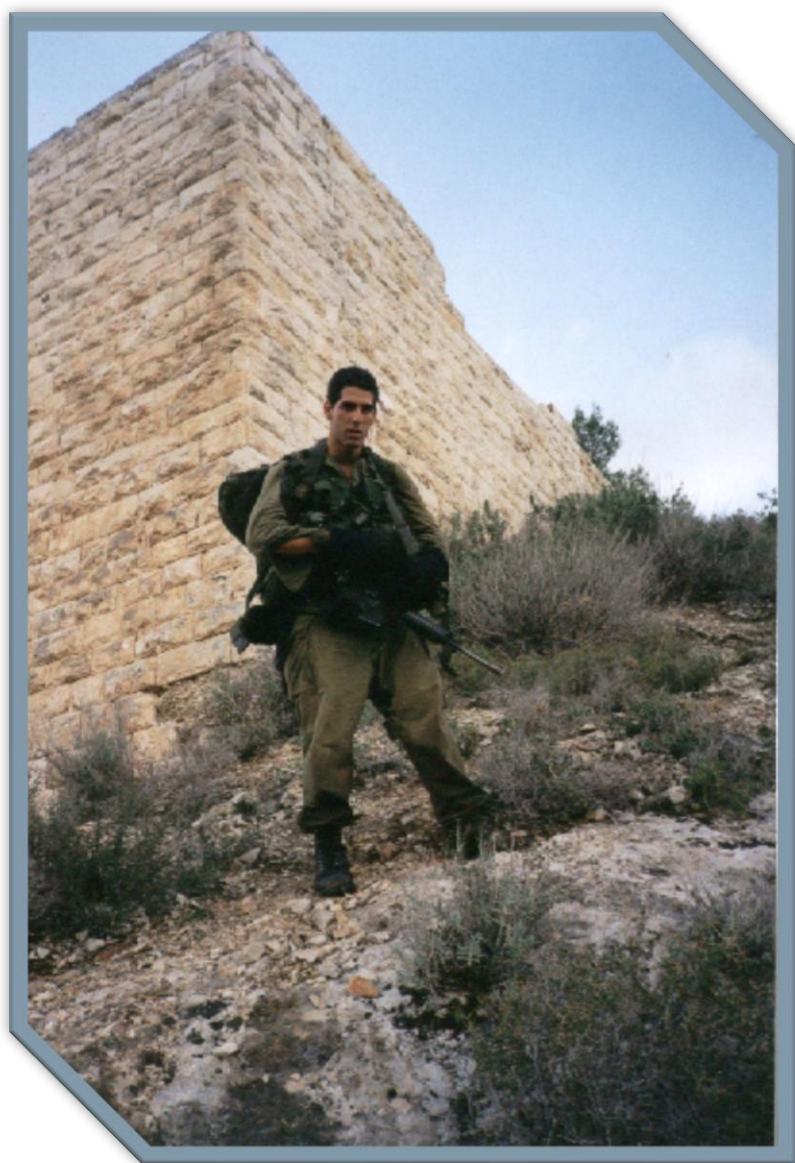
פעם אחת
כשיואב חזר
מהצבא
הביתה,
פרצה שריפה
אצל השכנה.
הוא,
בנחישות
מדהימה,
פרץ לתוך
הבית הבוער
בניסיון
להציל את
מה שאפשר
להציל.

יואב פעם בא הביתה וביקש מאבא שלו לקנות לו המון ממתקים. אבא שלו לא הבין, הרי יואב לא מסכים לחיילים שלו לאכול ממתקים וסוכריות אז למה הוא מבקש ממנו לקנות אותם? אך בכל זאת הוא קנה לו אותם.

אחר כך התברר שיואב היה מחלק את הסוכריות לילדים הפלסטיניים שלהם הם היו פורצים לבתים כדי שהם לא יפחדו.

יואב שירת בעזה ובלבנון ונפצע פעמיים. מפציעתו הראשונה החלים בקלות יחסית, אך פציעתו השנייה הייתה קשה יותר, ואף-על-פי-כן התעקש להמשיך לשרת. הוא אף נשלח לקורס קציני חי"ר, שאותו סיים בהצלחה רבה. "יואב הלך עד הסוף עם מה שהאמין בו ולא ויתר לעצמו", אמר חברו, סגן-משנה יכין זיק, "גם כשנפצע ברגלו בקורס קצינים, הוא חזר לפעילות מוקדם מהצפוי ושרד את המסלול בקורס עם ברכיים פצועות."

יואב גם היה אוזן קשבת לחבריו, ואפילו יועץ זוגי! "זכורה לי באחד הימים, נסיעה באוטו אחרי ריב שטותי עם החברה דאז." משתף טל, "יואב בדיוק התקשר ואחרי ששמע את טיעוניי, פשוט אמר- תגיד לי אתה רציני? זה לא שווה את זה, תוריד את האגו ותחזור. תכלס צדק, ובאמת בצומת הזאת עשיתי פרסה."

”רצית לעולם רצית כבר האלה

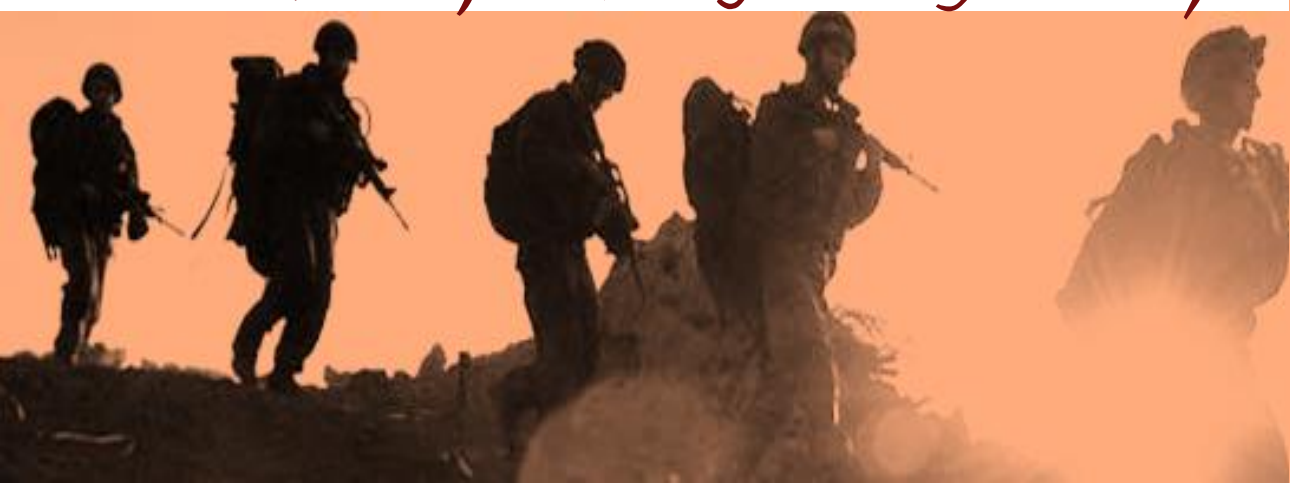
עם חצי חיוב עליה לאמורה
מיליון כוכבים השמיים
תופסים את הצבע שלק העיניים
תן רק עוז שניה אחת לומר לק שלום

רצית לעולם האכת פחוק מצי
בתוך הטיפול אין מי שימור עלי
מיליון כוכבים השמיים
תופסים את הצבע שלק העיניים
רציתי שניה אחת לומר לק שלום

אני רציתי לשיי
אתה הפמת טיפורה
מלאק מנשן לי עכשיו
אז איתך אני שרה
מיליון כוכבים השמיים
תופסים את הצבע שלק העיניים
רציתי לשיי לק, לומר לק שלום
רציתי שניה אחת לומר לק שלום

”
תן רק עוז שניה אחת לומר לק שלום

יואב לקח חופשה של שבוע או שבועיים מהצבא לפני חתימת קבע בצבא, עד שהגיעו חברים שלו מהיחידה והציעו לו תפקיד בתור מאבטח בגבעת האנטנה בחברון. בנוסף, הצבא הציב שם כל הזמן כי הייתה סכנה שמהגבעה הזאת שחולשת על כביש באר שבע-חברון מחבלים יירו על הנוסעים שעל הכביש. יואב שמע שחברים שלו שומרים ובשלושה ימי חופשה שנשארו לו הוא החליט להצטרף אליהם ולשמור על גבעת האנטנה, במשימה שהתבררה כאחרונה.

ביום רביעי הוא הגיע לגבעה והתחיל בשמירה. ביום חמישי בצהריים יחידת מגלן שתצפתה באזור זיהתה דמות מרחוק- את יואב, וחשבה שהוא מחבל. היחידה טעתה בגבעה ובמקום לתצפת על גבעה X הם תצפתו על גבעת האנטנה. ובגבעה המדוברת הם רואים את מה שהם חיפשו- בחור עם רובה 16m בידו שלבוש בגדי צבא. מחבל בתחפושת. הם היו משוכנעים שיואב וחברו יהודה (שנסע ברכב) הם מחבלים.

לוחמי מגלן ירו ביואב ויהודה והרגו אותם.

האירוע הרעיד עולמות.

יואב ויהודה, לוחמי עלית, הגיבורים של אגוז,
שהשתתפו בעשרות מבצעים מטעם היחידה,

מתו מאש כוחותינו.

סג"מ יואב דורון ז"ל
בן 23

"הייתה פה פאשלה, כיסחו אותם"

מאת אסף זלינגר

סג"מ יואב דורון ז"ל, בן 23 משכונת הרינוף בירושלים, נשלח לנוח בבית לפני הצבתו החדשה במסיף קר מחלקה בגולני. אחיו הגדול אמיר, לא הופתע שגם את חוסשתו הוא הע"ביר בשמירה. "בשביל בחור כזה, שהיה שלוש שנים באגוז, מיטה של אמא זה לא דבר גדול. אז הוא יצא עם יהודה לשמור על הגבעות, כי ככה הוא האמין".

יואב סיים לא מומן את תפקידו ביחידת "אגוז", שם שימש כמפקד צוות, ואתמול נכנס לשירות קבע. "זה לא מקרה שיואב סיים את חייו בחברון. הוא למד שנתיים ב"י שיבת "שבי חברון". בכל יום הוא היה קם בשש ויוצא להקיף את קריית ארבע", סיפר אמיר. אח נוסף, יצחק, ניסה לשמור על איפוק אבל אמר: "הייתה פאשלה, כיסרו אותם. המסקנות צריכות להיות מהירות, אנחנו כולנו קרביים, ובלי להסיק מסקנות אני יכול לומר שזו פאשלה".

בחדר המדרגות בכניין שבו גר יואב, החלו להיאסף המנחמים. אסתר שהיה כדירה הסמוכה למשפחת דורון, מספרת על משפחה נאמנה למי ריגה: "כאתם לשכונה חרדית, אבל המשפחה הזו היא בין היחידות שער"שה את מה שצריך", אמרה.

יואב דורון ז"ל נטמן אמש בחלקה הצבאית בהר הרצל. הוא הותיר אחריו ארבעה אחים: יצחק, אמיר, דוד ונעם. ננו הותיר אחריו יאספר

זוהר, בן 29, אחיו של יואב: "שמעתי על הפיגוע וישר הבנתי שאחי נמצא באזור. התקשרתי והוא לא ענה לי. ישר לקחתי את הרכב. ידעתי שאני צריך לנסוע למקום שבו זה אירע. נכנסתי למוקד בקריית ארבע, ושם פגשתי עוד חבר שהיה עם אחי וההרוג הנוסף. כשראיתי אותו הבנתי שזה סופי".

אמיר, בן 31, אח נוסף: "הוא היה צנוע, אציל נפש. הוא לא דיבר עם אנשים על התפקידים שעשה בצבא. הוא היה אדם עם הרבה תורת ישראל. כל דקה שהייתה לו הוא היה פותח ספר ולומד תורה. הוא אהב להסתובב עם גיטרה. היה מטייל בארץ באופנוע. הוא התגאה ותמיד אמר 'כל הר שתקחו אותי בצפון הארץ, אני מכיר את כל השבילים'".

”
על הנשמה יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חפש חפש
עת הפרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הצדק.

כבר שנה לא הפגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשזותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו.

אך נזכור את כולם
את ישי ההלורית והתואר
כי פעם שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בזמ
” את תשובי בינינו לפרות.

הנצחה

באתר האינטרנט של תנועת הנוער
עזרא הקדישו דף ליואב. אסתר,
אמו של יואב, כתבה לו שם:
"ואיך אשא פני אל יואב"
(שמואל ב, פרק ב', פסוק כ"ב) בני,
סג"מ יואב דורון קצין בצבא הקבע,
נולד בי"ח טבת תש"מ (7.1.80) ונהרג על
משמרתו על הרי חברון בט' באדר תשס"ג,
בהיותו בן 23. הוא היה בננו הרביעי.
מעטים היו ימי חייו אך מלאי תוכן ועוצמה,
ותמיד תהיתי, כמה מעלות טובות יכול אדם כה
צעיר להכיל באישיותו: דבק בתורה ובמצוות,
אוהב הארץ והאדם, עז רוח וגבורה, אוהב שלום
ורודפהו, עניו ואציל נפש. כבר בילדותו התגלה
כתלמיד מוכשר מאוד. דבק במשימות המוטלות
עליו במסירות ובאהבה. את לימודיו היסודיים
סיים בממ"ד "הר-נוף" שבירושלים, ומשם
המשיך לבית-הספר התיכון התורני "הימלפרב",
ובתום לימודיו פנה אל הישיבה הגבוהה שבבית
רומנו בחברון ישיבת "שבי חברון".

במהלך שירותו הצבאי נפצע פעמיים.
מפציעתו הראשונה החלים. פציעתו השנייה
היתה קשה יותר, ואף-על-פי-כן לא העלה
על דעתו לפרוש מן היחידה, ואף נשלח
לקורס קציני חי"ר, אותו סיים בהצלחה
רבה. אחרי הקורס החליט להצטרף ליחידת
"אגוז", בה שימש כמפקד צוות. הוא
השתתף בעשרות פעולות ברפיח, עזה, ג'נין,
שכם, חברון ובית-לחם. כאשר נכנס

לבתיהם של מבוקשים, עם המקלע על כתפו, אסף את הילדים שהיו בבית, הושיב אותם בפינת החדר, דיבר כדי להרגיעם וחילק להם סוכריות, שהיה ממלא בכיסו טרם יציאה לפעולה.

באחד הימים כשחזר לחופשה קצרה, רוקנתי את שק הבגדים המלוכלכים שהביא ומתוך הבגדים נפלה מאפרה קטנה. בנימה כועסת שאלתי: "שוב התחלת לעשן יואב?" והוא השיב: "אמא, הבאתי את המאפרה מבית בג'נין", לקח אותה והניחה בחדרו. כעבור שבועיים, כששב הביתה, שאל: "אמא, היכן המאפרה?" וכששאלתי: "מדוע אתה צריך אותה?" השיב: "עשיתי דבר שאסור לעשותו. לקחתי מבית ערבי מאפרה, אני צריך להחזירה". נחרדתי. חשבתי כמה מסוכן המעשה, אך הוא הרגיעני ואמר: "אמא אנחנו נמצאים במקום לעיתים קרובות". לקח אתו את המאפרה והחזירה לבית ממנה נלקחה. סיפורים רבים על אישיותו הבלתי מתפשרת שמענו בימי השבעה, ואחריהם כולם חיזקו את אשר ידענו. ביחידה

שלו שירתו עולה חדש מאתיופיה ועולה חדש מרוסיה, ובשלב מסוים בטירונות רצה המ"מ להדיח אותם. יואב זעם, נפגש עם המ"מ להסביר לו שאין זו חוכמה לאמן בחורים עם מוטיבציה. כל החוכמה היא לאמן ולחנך חיילים עם קשיים בלי מוטיבציה ולהפוך אותם לחיילים טובים. יואב התנדב לחנוך את החיילים הללו, והחייל האתיופי סיים את הטירונות בהצלחה, ואף יצא עם יואב לקורס קצינים. היום הוא מפקד צוות ב"אגוז". את כל הסיפור סיפר לנו הקצין האתיופי בשבעה. כקצין ביחידה דאג תמיד לחייליו, הלך לביקורי בית לברר מה מצבם של אלה, שנראה היה לו שיש להם בעיות כלכליות, כדי לטפל בהם. את הגופיות הטרמיות שקנינו לו, חילק לחייליו שידם אינה משגת לקנות גופיות יקרות אלו. שתי אהבות גדולות היו ליואב, האחת – לטייל בארץ, והשנייה – הגיטרה, עליה פרט וניגן משירי ארץ-ישראל, שאותה כה אהב. כמה עצוב שמנגינתו נעצרה. יהי זכרו ברוך לעד."

למצפור זי"ו (זכרון יהודה ויואב) עולים משפחת דורון
כל שישי לתפילת שחרית.

החדר של יואב נשאר כמו שהיה, עם חפציו של יואב.

המסוק רדף אחרי יואב וירדה עליו טיל

יהודה בן-יוסף ז"ל

יואב דורון ז"ל

שרשרת הטעויות

מתחם האנסנה

2

יהודה בן-יוסף יוצא ממתחם האנסנה במכונית. לאחר כ-600 מ' עוצר ופותח את הדלת

4

יואב דורון רואה את הירי, יוצא מהקראון, ונורה בטיל מהמסוק

3

החיילים מרססים את בן-יוסף במאות כדורים

1

חיילי התצפית מזהים „חשודים חמושים” ומזעיקים מסוק

הר חברון, אתמול בצהריים ■ יהודה בן יוסף וסג"מ יואב דורון, שני חברים מהצבא, מאבטחים מאחז מבודד ליד התנחלות פני חבר ■ חיילי יחידה מובחרת בתצפית מזהים דמות המושה נכנסת למכונית ומתחילה לנסוע וחושבים שמדובר במחבל ■ הם מתקרבים למכונית, "מרססים" אותה מטווח קצר ויהודה נהרג ■ יואב מספיק להתקשר למוקד בקריית-ארבע ומוזהר מפני "מחבלים מחופשים לחיילים" – אך כעבור שניות הוא נורה למוות מטיל שמשגר לעברו מסוק קרב ■ טעות טרגית

רוחי אבטחה, שמרו על מאחז מבודד, קילומטר וחצי דרומית מזרחית לפני (מעלה) חבר. החיילים יזרו את דורון וכן יוסף כשי הם יוצאים מהמאחז צפונה. עקב מנגלות תוארי השטח, הרצועה גבעות ונקודות יישוב ערביות, חשבו חיילי התצפית כי השניים יצאו מאחר הבתים הערביים. החיילים הניחו שמדובר במחבלים המתכוונים להמשיך צפונה לכיוון הכביש הראשי לבצע פיגוע ירי והתקרבו ליציאת מגע עם ה"מחבלים".

■ קראו לו בערבית לעצור

במקביל, הוזעק לאזור מסוק קרב של חיל האוויר כדי לסייע לכוחות הקרקע. כעבור כרבע שעה הגיע הכוח הנייר למרחק של כ-400 מטר מהמאחז, וזיהה שאחת הרמויות – שכריעבר התברר כי מדובר בכו יוסף – נכנסת לרכב מיצובישי ישראלי ונוסעת צפונה לכיוון הכביש הראשי.

חיילי הכוח אמרו בתחקיר כי נוספו לנהג וקראו לו בערבית לעצור. אולם בן יוסף לא עצר. כשהגיע למרחק של כ-150 מטר מהחיילים הם פתחו לעברו באש תופת, וככל הנראה הוא נהרג מירי. דורון שהצליח להימלט כחצי קילומטר דרומה, נורה למות על ידי המסוק. הטלפון הנייד שבו ניסה להודיע עזרה, נמצא ורוק על הקרקע ליד הנופה.

כיום שלא נפגעו באירוע, ככל הנראה משום שלא זוהו על ידי החיילים כחשודים.

רקות אחרי סיום הירי, כשגופותיהם של דורון וכן יוסף שרוי עות על הקרקע, הגיעה למקום נייחת טיפול נמרץ של מגן דוד אדום, והצוות הרפואי הופתע כשהחיילים במקום הרגיעו אותו. הפראמדיקות דבורה אביעד סיפרה: "הגענו על סמך הריחות שדיבר על מחבלים שמחופשים לחיילים, או התקרבו כוהירות. החיילים מצדם, אמרו שאין מה לדאוג, האירוע הסתיים ואין נפגעים. שני ההרוגים ספגו פגיעות קטלניות ולא נותר אלא לקבוע את מותם. רק אחרי כעשר רקות קישרנו בין שיתת הטלי פון למוקד החירום לבין המצב בשטח, והבנו את הטעות הטרי גית".

לדברי אנשי הצוות הרפואי חיילי הסירות נכנסו להלם מוח לט כאשר קלטו שהרגו בטעות ישראלים. "את יהודה מצאנו לקבוע את מותם. לאחר שהחיילים הוציאו אותו מהמטבט שעליו נהרג", אמרה אביעד.

מתחקיר ראשוני עולה כי הטרגדיה התרחשה סמוך לאחת בצהריים. על רקע התרעות חמות על יציאת מחבלים לפיגועים באזור הר חברון, הוצב המארב של הסירות באזור התנחלות פני (מעלה) חבר. סמוך ל-12:20 יזרו החיילים שבתצפית שתי רמויי ות המוטות השורות. דורון וכן יוסף, העוכרים בחזרת ש.א. שר

מאת אורי יבלונקה, חנן שלאן ואיתי אשר

טעות טרגית בהר חברון: שני מאבטחים, עובדי חברת ספק קרב של צה"ל, נהרגו אתמול מאש חיילי יחידה מובחרת ומי התרוגם הם יהודה בן יוסף וסג"מ יואב דורון, חברים מפיירת "אגוזי": בן יוסף השתחרר לפני שבוע, ודורון היה בחופשה לקראת תחילת השירות בקבע.

בן יוסף נהרג כמכת האש הראשונה שכללה מאות כדורים, ואילו דורון, ששרד את המטח הקטלני, עוד הספיק להתקשר למוקד החירום של קריית-ארבע הקרובה. "מחבלים רצחו את החי כר שלי ויורים גם עליי. תשלחו עזרה, אבל תיזהרו, כי הם מחופשים לחיילים", הספיק דורון לומר, וכעבור שניות ספורות נהרג מטיל שירה לעברו מסוק קרב.

■ תוקם ועדת חקירה

כצה"ל הביעו אתמול צער על המקרה ואלוף פיקוד המרכז משה קפלינסקי, הורה על הקמת ועדת חקירה לבדיקת נסיבות המקרה. שני המאבטחים שמרו על מאחז וכו אנטנה, דרומית-מזרחית להתנחלות פני (מעלה) חבר. עמם שרו גם חמישה פועלים ער

סג"מ יואב דורון ז"ל

בגלל טעות טראגית

"כבר בטירונות אמרו שיואב הוא החייל הכי טוב. תמיד היה אפשר לסמוך עליו – הוא היה שקט וצנוע". כך אומר מי שהיה מפקדו של יואב דורון ז"ל, סגן יצחק בן-בשט. דורון, קצין בסיירת אגוז, החליט לנצל את חופשת השחרור שלו כדי לבצע עבודות אבטחה בהר חברון. הוא נהרג מפגיעת כוחותינו, שזיהה אותו ואת חברו המאבטח כ"חשודים חמושים". "יואב הלך עד הסוף עם מה שהוא האמין ולא ויתר לעצמו", אומר חברו של דורון, סג"ם יכין זיק. "גם כשנפצע ברגלו בקורס קצינים, הוא חזר לפעילות מוקדם מהצפוי ושרד את המסלול בקורס עם ברכיים פצועות". יואב דורון הותיר אחריו הורים וארבעה אחים, כולם קרביים.

טרגדיה ליד חברון
טעות נוראה בזיהוי

"הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו"
סג"מ יואב דורון יהודה בן יוסף

גיבורי התהילה, אצילי הנפש והרוח אוהבי התורה, העם והארץ. קדושים וטהורים, שעלו בסערה השמימה ב- ט' אדר ב' תשס"ג הי"ד.

כנסי אזכרה והתייחדות לזכרם:

ביום ראשון ז' באדר

18:00 בבית הכנסת "פני שמואל" במצפה נבו, מ. אדומים
ערב לימוד והתחזקות במעמד רבנים

ביום שלישי ט' באדר

05:40 תפילה בנץ החמה בגבעת מעלה חבר

08:00-10:00 לימוד במקום

14:00 עליה להר-המנוחות גבעת שאול

16:00 עליה להר הרצל

17:30 כנס אזכרה בבית הכנסת הדתי לאומי בהר-נוף במעמד רבנים

סיום הש"ס לע"נ

לימוד בנושא: "מסירות נפש לעם ישראל וארץ ישראל".

פרטים בטלפונים: 02-6518164, 02-5356992

"חזק חזק ונתחזק בעד עצמנו ובעד ערי א-לוהינו".

בהייו ובמותו ציווה לנו

את החיים

דברי סיכום – תלמידים

קשה לתאר במילים עד כמה היה משמעותי בשבילנו לערוך את האלבום על יואב.

התמונות הן לא אלו שחשובות כאן. אולי גם.

אבל בשבילנו, הדבר המשמעותי ביותר היה פשוט ללמוד על יואב. לשמוע על התכונות שלו. על המעשים המדהימים שהוא עשה.

על האכפתיות שלו לסובבים אותו. על קיום המצוות שלו.

ואולי נוכל גם לנסות לאמץ לנו חלק מהתכונות שלו. את המנהיגות שלו.

את זה שהוא נלחם על מה שהוא מאמין בו ועל מי שהוא מאמין בו, גם נגד מורים ומפקדים. את הרצון שלו לעשות טוב לסביבה שלו.

אנחנו רוצים להגיד תודה למשפחת דורון המדהימה שחיבקה אותנו בחום והרעיפה עלינו מידע, תמונות וגם עוגיות, ולכל החברים והמורים של יואב ששיתפו אותנו בסיפורים חשובים.

בחייו ובמותו ציווה לנו שמחת חיים

פואטי תופס'אן אפל נאביק

דברי סיכום – הסטודנט

התחלנו את תהליך בניית האלבום בשיח על הנצחה ושכול. התחבטנו בשאלה איך ניגשים לדבר עם משפחה שכולה, איך מדברים איתם על נושא כל כך עדין ורגיש? עברנו תהליך למידה על אדם שאיננו עוד בין החיים וזו כשלעצמה חוויה שמכילה בתוכה רגשות מעורבים של כאב, צער, פספוס, כעס, ועוד תחושות רבות שקשה לתארן במילים. בתהליך העבודה זכינו לפגוש את משפחתו של יואב ז"ל, מפגש שחשף בפנינו רבדים חדשים מאישיותו המיוחדת של יואב.

באירוע האזכרה לזכרו בהר הרצל פגשנו את האנשים שהכירו ועטפו אותו ובגאווה חלקו איתנו סיפורים וחוויות שחלקו עם יואב. אחד הדברים שחזרו על עצמם היה עד כמה יואב היה משמעותי בחייהם ועד כמה חסרונו נוכח. יואב היה איש מיוחד, אדם של עשייה בלי הרבה מילים אך כשנדרש לעמוד על עקרונותיו ידע לעשות זאת בשיח מכבד ופתוח.

תהליך הלמידה כולו היה משמעותי וחשוב. הזיכרון, ההנצחה המפגש עם המשפחה והחברים, כל אלו השאירו חותם, עליי, ועל רז ורועי. יואב למרות שאתה כבר לא איתנו דע כי השארת אחריד מורשת מלאה בערכים ואת הסיפור שלך נמשיך לספר לדורות הבאים.

תודה מלאת הוקרה לאסתר ואהרן, על שפתחתם את ביתכם ובעיקר את לבבותיכם. נזכור ולא נשכח את יואב יקירכם.

עמליה אוהב ציון